

עיר	הדלקת נרות	צאת שבת
ירושלים	17:28	18:20
לנוהגים 40 דק' 17:08		
תל אביב	17:26	18:17
חיפה	17:27	18:18
באר שבע	17:28	18:19
רבנו תם	19:02	

מנחת אהבה לב אחד

כולל אברכים, ישיבה, מדרשות לכנות, מרכזי ערב, קרוב לכבות, הפצת מידע בנושא יהדות ותמיכה במשפחות נזקקות.

גליון 244

יח' אדר תשפ"ג
פרשת כי תשא

העלון מוקדש:

להצלחתם של:

משפחת שמאי, ביתה בת רונית שירה, ליאור בת אולגה-מזל, הלן בת יפה, רחמים בן בת-ציון, יניר בן הלן, שני בת סמדר, הודיה רות בת יפה, דורין בת מיכל וישעיהו בן זהבה, בתאל מוסל בת מרים, דור ירין בן אולגה מזל, ששון בן הלן, חנה בת בתיה, יאיר בן שמחה אילנה, דוד בן סמדר שמחה, אוריאל בן שרה, שירה בת ליאור.

לרפואתם השלמה:

אביגיל פעשא בת שרה, פנינה בת צילה, מעיין בת ליאורה-מזל, מיכאל מנחם מנדל בן אביגיל פעשא, רחל בת מזל, חי ינון יהודה בן ורד, דליה בת נעמי, אפריים בן דליה, שירה בת אסתר, זאב בן אהרון, הללי בת רות זוהר, שרה בת גולסון, אלן בת נעמי אסתר, לורין בת חנה, חנה בת רחל, טליה רות בת גל סיגל, ינון חיים בן נורית יוכבד, סימון טוב שמעון בן אורלי, נחום בן חנינה, חיים בן שרה, רעיה רחל בת שרה, יעל בת דליה אהרון בן אסתר נופר, רעיה רחל בת שרה, יוסף בן רינה, גבריאל בן עזיזה, ינון בן לירון.

לעילוי נשמת:

דניאל בן רות, חנניה בן אסתר, יהודה בן בת-ציון, ענבל אפרת בת סימי, דוד אברהם בן יפה גזליה, שמואל בן גוהאר, שלום בן באיה, ניסים בן השמט, משה מסגאנו בן רחל, נתנאל בן תרנג'יה, יחיא בן יהודה, חיים אליהו בן אחובה, יצ'אל בן דסה, איריס בת זהבה, רמונדה בת חביבה, סבח בן ג'מילה, מרים בת רחל, אסתר בת לאה, איתי בן ירדנה אלעד אליעזר חי בן רבקה, שמעון בן סעדה, מרדכי בן חנה יפה, ג'מילה בת זילפה, גזלי בת סיביל, צביה בת שני, אברהם שמואל בן שרה, יצחק בן שרה, יעקב בן שרה, משה בן אברהם, אליהו בן פרוחה, אברהם בן יעל, אילנה בת רינה, סמדר שמחה בת רות.

להקדשת העלון חייגו:
052-6111881

זכר למחצית השקל אחים יקרים!

עם כניסתו של חודש אדר וימי הפורים הבעל"ט, ניתנת לכם הזדמנות לקחת חלק וזכות בחיזוק מפעל החסד של מנחת אהבה לב אחד ולקיים מצות היום בהיזור

להעברה בביט-
052-527-2245
ותברוכו מפי עליון

הרב גלעד בליף שליט"א

בפרשת כי תשא אנו לומדים על אחד מהמאורעות המסעירים והקשים ביותר שחוו עם ישראל-

חטא העגל. חטא שכמעט הביא לאובדן העם והשאיר צלקת לדורי דורות. מה היה בחטא העגל? עם ישראל כבר יצאו ממצרים, הם מגיעים להר סיני, לרגע השיא שיהודי יכול להגיע אליו- קבלת התורה. לאחר מכן עולה משה רבנו להר סיני ואומר לעם שישוב לאחר ארבעים יום. יום הארבעים הגיע ומשה מתעכב ולא חוזר, בקרב בני ישראל שעלו ממצרים היו גם 'ערב רב' שהכניסו פחד וחששות בעם. אותו עיכוב של משה הפך לשיחת היום ונכנסו לאנחות. הם לא הבינו את כוונת משה רבנו באומרו שחוזר לאחר ארבעים יום ולא ביום הארבעים. לכן, כאשר הגיע יום הארבעים, ט"ז בתמוז, וראו שמשה מתעכב, דרשו מאהרון וחור, בנה של מרים, שיעשו להם פסל. חור ניסה לשכנע אותם שיבטלו את תווכניתם אך נהרג במקום. גם ניסיונותיו של אהרון למשוך זמן לא צלחו ולבסוף לאחר מלחמה עיקשת של ערב רב להסית ולהדיח, בכח כישוף, נוצר עגל הזהב.

מציאות בלתי נתפסת! עם שלם עומד מול פסל למרגלות הר סיני ואומר "אלה אלקיך ישראל אשר העלוק מארץ מצרים" (שמות לב, ד). בדיוק במקום שבו לפני ארבעים יום קיבלו את התורה מהבורא יתברך, לפתע מכריזים ואומרים שאותו עגל זהב הוא האלוקים. משה נמצא על ההר והקב"ה מודיע לו שהעם חטא, שהם פנו לאלוקים אחרים. ההמשך ידוע - משה התחנן לבורא שימחל לעם ולאחר שהקב"ה מחל והבטיח לא להשמיד את ישראל, משה רבנו יורד מהר סיני ועושה את דרכו אל בני ישראל עם לוחות הברית בידיו. בראות משה את העם סוגד לאותו עגל זהב הוא משליך את הלוחות מידי ומנפץ אותם. לאחר מכן לוקח משה את עגל הזהב, טוחן אותו עד שנעשה כאבקה, מפזר את זה במים ומשקה את העם. משה מתייצב מול העם וקורא: "מי לה' אלי! שבט לוי נצמד למשה ובהמשך כל מי שחטא בעגל נהרג. בסוף המאורע הקב"ה סולח לעם והם זוכים לקבל לוחות שניים.

אצל כולנו עולה שוב ושוב השאלה "איך יתכן" שעם שלם שחוו חוויות אלוקות וניסים כגון עשר המכות, עמוד אש וענן המלווה אותם במדבר, מן

מהשמים מהשמייים וכו' יעשו כזה דבר. ? יותר מכך הם חצו את הים ושרו את שירת האמונה השלמה, "שירת הים", בהודעה לבריאה כולה שהם המאמינים השלמים באומרים "ויאמינו בה' ובמשה עבדו" (שמות יד, לא), ועוד הוסיפו "נעשה ונשמע". זהו דור שהגיע לנקודה הגבוהה ביותר הניתנת להשגה - מעמד הר סיני, - המעמד החשוב ביותר לאורך כל היסטוריית עם ישראל. מעמד שבו בני ישראל עומדים למרגלות הר סיני ושומעים באזניהם את הבורא יתברך אומר מפורשות ש-"אנכי ה' אלוקיך... לא יהיה לך אלוקים אחרים על פני... לא תעשה לך פסל וכל תמונה". ועם כל זאת, דווקא באותו מקום למרגלות הר סיני, כשמשה רבינו מאחר לבוא, הם מחליטים לעשות עגל. מילא אם זה היה סתם פסל שלא התייחסו אליו והבינו שזו חתיכת מתכת, אבל לבסוף הם גם אומרים "אלה אלקיך ישראל אשר העלוק מארץ מצרים" (שמות לב, ד) לא להאמין! עם שלם אחרי כל מה שכתבנו אומרים "אלה אלוקיך ישראל אשר העלוק מארץ מצרים"?? מי העלה אותנו? מי עשה את כל הנסים? מי קרע לנו את הים? העגל?! חייבים להבין שמעשה העגל אינו פשוט כלל וכלל. הוא מכיל בתוכו נקודות עצומות לחיים המהוות הדרכה והכוונה לכל אחד ואחד מאיתנו. בואו נעמיק יחד במעשה עגל הזהב, ננסה להבין את שורשו ונסיק מסקנות לחיים.

ידוע שהתורה היא נצחית, כפי שאמר שלמה המלך החכם באדם "מה שִׁהִיָּה הוּא שִׁהִיָּה, ומה שִׁנְעֵשֶׂה הוּא שִׁנְעֵשֶׂה, וְאֵין כֵּל חֵדֵשׁ תַּחַת הַשָּׁמַיִם" (קהלת א, ט). כל מה שהיה בתורה, הוא שיהיה. דהיינו שכל מאורעות התורה הן מאורעות שעתידיים לחזור על עצמם בחיינו אנו, ובכל אחד מהם יש לימוד לכל נקודת זמן בחיינו. למעשה עד היום חטא העגל חי ונושם. זה לא עגל בדמות פסל או תמונה שאפשר לראות. 'חטא העגל' נכנס לחיינו למקום עמוק יותר, עמוק בתוך ליבנו ומכה בנו מחדש פעם אחר פעם. ניקח את סיפור חיינו מול מאורעות התורה ובכללם חטא העגל ונלמד לימוד עצום לחיים.

בתוך מהלך חיינו אנו לעיתים נמצאים במצב מצוקה, "תקועים" במדבר מול פרעה, - יצרנו הרע. אנו זועקים לישועה, והקב"ה שומע את תפילותינו. הקב"ה מוציא אותנו ממצרים בניסים גלויים למרות שאנו לא ראויים, בבחינת עבדים לחומר ותאוות. מעבדים אנו הופכים לבני חורין וניסי ניסים מקיפים את חיינו. המתנה הגדולה ביותר מגיעה בהמשך והיא הזכות לקבל את התורה, זוכים ללמוד בישיבה, בכלול, בשיעורים, ממש מעמד הר סיני כל רגע ורגע. ואז, בתוך כל המהלך הזה, ... המשך בעמוד 2 <<<

אורי לעווין בעלון בשעת התפילה יקראת התורה! העלון טעון גניזה

העלון עובד על ידי תstudios.co.il 052-4008817

זה מזכיר לי משל ששמעתי פעם על מלך שראה שבנו אינו מתנהג כראוי, מבה את האחים שלו, מטנף את פיו בקללות ובדיבור לא יפה, ואינו שומר על הכללים הנהוגים בארמון כיאה לנסיך. מה עשה המלך? גרש את הבן מארמונו. שלח אותו לנדודים כדי שיעשה חושבים עם עצמו ויחזור בתשובה על מעשיו. שומרי המלך לקחו את הנסיך מחוץ לשער הארמון וחסמו את כניסתו חזרה. מה עשה הנסיך? ברח אל יערות הממלכה והחל מנסה למצוא אנשים שיעזרו לו במציאת מקום ללון ואוכל לאכול. אנשי הממלכה היו מזועזעים. מה הנסיך עושה פה?! הוא החל לעבוד כחוטב עצים אצל שומר היער.

עבודה קשה, ללא יום וללא לילה. שם מצא את פת הלחם שלו ומיטה לישון עליה. יום רודף יום והנסיך עדיין בשלו. כועס על המלך, על כולם, "איך עשו לי כך?" בכל לילה ולילה, לפני שהיו הולכים לישון היה פונה שומר היער אל הנסיך ואומר לו "זה לא הגיוני שהמלך עזב אותך, אתה הבן שלו! תלך אליו! לאן אתה בורח? יש לך ארמון, הכל, אבא שאוהב אותך, פשוט תעשה שינוי! אני בטוח שיש משהו מאחורי מעשה המלך שגירש אותך. מלכנו הוא חכם החכמים!". אך הנסיך בשלו, החל תולה את בטחונו ב"אלוקים אחרים" ואומר "שהמלך לא יעזור לי, אני אסתדר זה לא בעיה, יש אותך, יש את ראובן ושמעון שהבטיחו לי גם עזרה, ויש את החבר שלי מפעם שחייב לי טובה".

חלפו חודשים רבים, ועדיין שומר היער כל לילה ממשיך בשלו "תפנה למלך! שם הישועה שלך! תעשה שינוי הוא יקבל אותך חזרה!". יום אחד התרחש הנס הגדול והקליפה נשברה. ה"תפנה למלך" חלחל בעצמות הנסיך. הוא החל באמת לחשוב, "אני הייתי הדבר האהוב ביותר לאבא שלי, ואבא כל כך חכם, אין פה 'סתם', ' ובאמת הבעיה היא בי. "אחזור לאבא". חזר הנסיך אל שער המלך והחל צועק "המלך! המלך! אני חוזר בתשובה, מהיום אני משנה את מעשי, אנא, קבל אותי". צעקותיו של הנסיך נשמעו בכל רחבי הארמון, ולפתע שער הארמון החל להיפתח. השומרים יצאו אל הנסיך, ומבטם הקשוח הפך לאוהב ומתגעגע. "המלך נתן הוראה להכניס אותך" אמרו לנסיך. הם הכניסו אותו לארמון המלוכה והחלו לצעוד לכיוון חדר המלך. כשנכנסו אל חדר המלך הנסיך כמעט והתעלף. מי ישב על כסא המלך? שומר היערות! הנסיך לא הבין מה קורה פה! לפתע שומר היערות קרע מעליו את עור המסכה שכיסה את פניו. מתחת למסכה נגלו פני המלך! אותו שומר היערות התברר כהמלך בכבודו ובעצמו! הנסיך היה המום. "כל אותם לילות ארוכים, של מחסור ורעב אתה היית איתי?" שאל הנסיך. הוא הבין שהמלך בכבודו ובעצמו, כיוון אותו שלא יפול בחטא העגל, שלא ישים את מבטחו בדברים אחרים, ויבין שאם יש קושי בעולם הכתובת היא רק אחת-המלך. הדרך חזרה לארמון המלך, שם נמצאים כל אוצרות השפע, תלוי רק בנו, בתשובה שלנו, בשינוי מעשינו והדרך שלנו. לא לחינם עגל הזהב.....

דוחות וחוש ההמצאות שלהם פורח לכל עבר. אחותי בדיוק נפטרה, נתפס לי שריר הרגל על הגז, הבית נשרף, אשתי בחדר לידה מחכה לי וכו'. יורים לכל עבר, כל מחשבה שעולה בראש ושוכחים שיש מתכנן אחד בבריאה שהכל רק בידי. ואם השוטר לא ויתר, ה' ירחם, קללות, עצבים, מאשימים את השוטר, את זו שישבה לידו, את מי שננתן לנו את הרכב, את בית המשפט ששלל את הרישיון, עושים 'אלוקים אחרים', שוכחים שיש מנהיג לעולם ומפספסים את העיקר. אין בעיה לדבר עם השוטר, להסביר לו את הטעות, אבל לעולם לא לשכוח אחיי ורעיי, רק הבורא יתברך יקבע כמה כסף יישאר לך בחשבון הבנק ואם צריך להחסיר ממך ממון אז זה יבוא איכשהו, דרך שוטר, דרך טיפול במנוע, נזילה בדוד, בסופו של דבר מנהל הבנק האמיתי שלך הוא רק הבורא יתברך ואילו הפנייה האמיתית.

אם הרגשנו תלויים בשוטר, זו נקודת 'אלוקים אחרים' שנצנצה. אין ספק שאם הבורא שלח שליח לקחת מאתנו ממון אז יש לזה סיבה. אולי אנחנו באמת נוסעים מהר מידי, פיזיים או מסכנים אנשים אחרים. העיקר להישאר במקום הנכון ולדעת מי המנהיג ומי הקובע ולא לתלות את ביטחונו באלוקים אחרים.

זה מה שקרה לעם למרגלות הר סיני וזה מה שקורה בימינו. כמה פעמים פתאום אנו מתבשרים בבשורה לא נעימה, דברים לא מסתדרים לנו, "משה רבינו לא בא!", כביכול ה' מתעכב מלתת לנו את מה שאנו רוצים, ומתוך אותה חשכות אנו שוב נכשלים במבחן האמונה. במקום לבדוק את עצמנו מה לא בסדר בנו, ומדוע הקב"ה שולח לנו עיכובים וקשיים, אנו מפנים את האנרגיות שלנו לאלוקים אחרים ושוב נופלים בחטא העגל. וממש כמו בחטא אז כשאמרו העם "אלה אלוקי ישראל", כך אדם מרגיש-שבאמת הבוס הוא זה שיחזיר את אשתו לעבודה, והפקח מהעירייה הוא זה שיציל אותו מהתביעה, ועורך הדין המומלץ הוא זה שבאמת יצליח להשפיע על השופט, ושוודאי אם חמי יעזור לי כספית אז הכל ייפתר ויהיה לי בית, והילד שלא התקבל לשיבה ודאי יתקבל אם נדבר עם הרב הגדול ההוא וכו'. הכל דמיונות. מנהל הבנק, הפקח, העורך דין, השופט - כולם רק בידי יתברך.

כל העיכובים והקשיים שהקב"ה יוצר לנו, בבחינת משה שמתעכב- הם למעשה חסרונות שאמורים להוליד אצלנו תשובה ושינוי!

ובמקום לעבור תהליך פנימי ואמיתי של התבוננות, אנו עושים לעצמנו אלוקים אחרים ותולים את ביטחונו במקום אחר. עושים הכל, רק לא מסתכלים על עצמנו. לכן, בשעה שמגיעים עיכובים, כשלא רואים את האור האלוקי, מיד להסתכל על עצמנו ולפשפש בדרכינו. זו מטרת הקושי! לדעת שמאחורי כל הקשיים האלה יש את המלך בכבודו ובעצמו בלבד, ורק אחר כך לפנות לשאר השתדלויות שאנו מחויבים בהם!

לאחר שהתרגלנו אל הטוב ואנו נמצאים במקום הגבוה ביותר, לפתע מגיע קושי. קשיים בזוגיות, בחינוך הילדים, בלימוד, בפרנסה, בבריאות וכו'. אנו מצפים ומתפללים לבורא לשפע, לעזרה, לישועה, אך בחינת 'משה', אותו אור אלוקי של שפע וישועה, מתעכב מלהגיע. הציפיה והקושי מתגברים והניסיון מתחיל לחלחל בעצמות. אותו 'ערב רב' שהיה במדבר כשראה ש'משה' לא מגיע דחף את רעיון חטא העגל בעם עד שהפיל אותם בחטא, אותו ערב רב לא מת. ! הוא עדיין מתחבא בין קירות ליבנו בדמות יצר הרע, ובעידודו מתחילות הספיקות. כשם שהיה במדבר כך קורה גם עתה ולפתע מול עינינו מתעוררת לחיים נקודת 'חטא העגל'. במקום להיצמד לה' ולהבין את שורש הקושי אנחנו בורחים, וזוהי מהות חטא העגל-בריחה.. בריחה למקום אחר, בבחינת 'אלוקים אחרים' ששם ודאי לא נמצאת הישועה, בריחה לאלוהי מסכה המכסים את האמת לאמיתה והיא שיש סיבה ושורש לכל עיכוב וקושי משמיים.

'חטא העגל' זו נקודת זמן, לפעמים של שניה, לפעמים של ימים, הבוחנת- למי אנו פונים כשיש עיכובים או קשיים??

האם לבורא יתברך מתוך אמונה והבנת שורש העיכובים והקשיים או לאלוקים אחרים- עגל זהב, שאליו אנו פונים ותולים בו את ביטחונו? עגל הזהב זו נקודה הסובבת כמעט כל תחום בחיים שבו אנו נתקלים בקושי ושם אנו נבחנים.

מדהים לראות איך בשעת קושי, באותה נקודת זמן מיוחדת, אנו שוכחים לגמרי מה' למרות כל ההבנה שרק הוא המלך בבריאה. ישר אנו נצמדים ל"אלוקים אחרים" ושוכחים במי באמת אנו תלויים. אם מישהו בבית חולה תמיד לזכור שלא הרופא הוא המרפא. נכון, חייבים בהשתדלות ומוקירים תודה לרופא אבל לא לשכוח לפני הכל- לפנות לבורא יתברך, כי הכל רק בידי. ! אם לא התפללנו כראוי, אם לא הבנו שהחולי הזה הוא חסרון שהקב"ה יצר כדי שנתקרב אליו, הפנו את כל המאמצים למקומות אחרים שבהם תלינו את ביטחונו, פה נפלנו ב'חטא העגל'.

אם הבוס קרא לנו למשרד והודיע לנו שפוטרו מהעבודה, אותו 'ערב רב' ששוכן בליבנו ישר דוחף אותנו לייאוש, עצבות ופחדים, טלפונים ופניות לכל מי שרק מכירים, שידבר עם הבוס, שיתקשר לבן דוד שמכיר את אחותו של הבוס, טלפונים לחברים מהעבר, אבל רק את מלך הבריאה שוכחים. אין בעיה, תתקשר, תעשה השתדלות, אבל לפני הכל תפנה לבורא יתברך. זו מטרת אותו ניסיון, אותה בחינת 'משה' שמתעכבת! ההבנה שהישועה שלי נמצאת במקום אחר אלו צירופי מחשבות שכולן דמיונות, ששמים את ביטחונו בידי בשר ודם ולא בבורא יתברך- זה חטא העגל!

אם תפס אותך שוטר לא להתבלבל, זה רק מה'. מדהים לראות איך אנשים מקבלים

ומה התוצאה של אדם הפועל כך? "וְהָיָה ה' מְבַטְחֵנוּ!" כותב ה'מצודת דוד' "כמו שיבטח בו כן יהיה לו למבטח ולעזרה", דהיינו שבזכות זה שאדם לא זז מביטחונו בבורא יתברך, הקב"ה שולח לו עזרה וישועה.

נסכם. כשיש עיכובים משמיים והשפע האלוקי- בחינת 'משה', מתעכב מלבוא, כדי לא ליפול בנקודת חטא העגל, נפעל בשלבים הבאים:

שלב א'- מיד לשייך את המצב רק לבורא יתברך. לדעת שרק הוא המנהיג היחיד בבריאה ולפשפש במעשינו. לא לשכוח שמאחורי כל ניסיון עומד מלך מלכי המלכים. לא להיכנס לחששות או פחדים שיכולים לגרום אותנו לבטוח בבשר ודם או בשאר גורמים ובכך ליפול בבחינת "אלוקים אחרים".

שלב ב'- רק לאחר מכן לגשת ולעשות את ההשתדלות בטבע שבה אנו מחויבים.

זו הדרך לעקור מחיינו את 'עגל הזהב' אחיי ורעיי, נקודה המבקשת להרחיק אותנו מהבורא יתברך ולתת לנו עולם של דמיונות שהישועה נמצאת חס ושלום במקום אחר מלבד הבורא יתברך.

מכל הלב בלב אחד
ובברכת שבת שלום
גלעד כליף

בספרו "חובת הלבבות" שכתב: "מי שבוטח בזולת ה', מסיר האלוקים השגחתו מעליו" מבהיל הרעיון! אחיי ורעיי, אם בשעת קושי נפלת ב'חטא העגל', עשית לך אלוקים אחרים ובטחת בשאר דברים מלבד ה', אומר רבינו בחיי שחס ושלום מסיר הקב"ה את השגחתו מעליך! זוהי מידה כנגד מידה.

אם אתה אינך בוטח בי, ותולה את עיניך למקומות אחרים, משמע שחס ושלום איני קיים, וממילא השגחתי נעלמת. סיכסם זאת הנביא ירמיה באומרו "כֹּה אָמַר ה' אֱרוּר הַגִּבֹּר אֲשֶׁר יִבְטַח בְּאָדָם וְשֶׁם בְּשָׂר זָרְעוּ וְגַם ה' יִסֹּר לְבוֹ" (ז', ה). הנביא מסכם לנו את הנושא באומרו: תדעו- ארור מי שבוטח בבני אדם. "ארור", 'כפי שכותב ה'מצודת ציון', פירושו- 'קללה'. דהיינו שאם אדם בשעת ניסיון מבין שבני אדם יושיעו אותו אז שידע שלא רק שלא ימצא ישועה אלא חס ושלום הוא מתקלל מן השמיים.

והגרוע ביותר כפי שכותב הנביא שלבסוף גם "וְגַם ה' יִסֹּר לְבוֹ" דהיינו שיאבד את הקשר עם הבורא לגמרי! כמה חמורה הנקודה כשאדם לא מבין את מהות הקושי ושם את מבטחו במקומות הלא נכונים. לעומת זאת ממשיך הנביא ירמיה ואומר "בְּרוּךְ הַגִּבֹּר אֲשֶׁר יִבְטַח ה' וְהָיָה ה' מְבַטְחוֹ" (ז', ז), דהיינו שהברכה האמיתית שאדם יכול לקבל מהבורא יתברך נמצאת דווקא במצבים של קושי, ששם את מבטחו רק בבורא יתברך ומראה לבורא שלא זז ממנו כבן נאמן לאביו.

נקרא 'אלוהי מסכה'. המסכה מכסה. מכסה מאיתנו את האפשרות להבין את עומק הניסיון, את אותו עיכוב או קושי שבא משמיים. וכשלא רואים את נקודת האמת אז פונים לאלוקים אחרים, מוצאים את עצמנו בתוך חטא 'עגל הזהב'. הביזיון הגדול ביותר שיכול להיות לבורא הוא כשאנו שוכחים אותו, לא רואים אותו, במקום להתקרב לבורא מתוך הניסיון אנו מוצאים את עצמנו מתרחקים.

חטא העגל מסתיים בטחינת העגל וזריקתו למים, לרמוז לנו שפתרון פגם האמונה הנקרא "אלוקים אחרים" נמצא רק בהשלכתנו אל עסק התורה, בעיקר בלימוד נושאי האמונה המלמדת אותנו להבין ולהפנים את מציאותו יתברך בתוך הניסיונות.

בהמשך משה רבינו נעמד בראש המחנה ומכריז "מי לה'- אלי?" קול זה יוצא ממרומים בכל שעת קושי של יהודי, ובו הקב"ה זועק לכל יהודי ויהודי, בשעת קושי תבוא רק למקום אחד- אלי! לא למנהל הבנק, לא לבוס, לא לחבר שמכיר את כולם, פשוט תבין שאני עומד מאחורי הכל. לא ליפול ב'חטא העגל' ולהשליך את ביטחונו במקומות אחרים. רק לאחר שהכנסנו את עצמנו למקום הנכון בנקודה זו נעבור לשלב ההשתדלות כפי שכתבנו.

ניתן לראות עד כמה זה חמור שאדם מסיר את בטחונו מהבורא מרבינו אצל רבינו בחיי

חיזוק הזוגיות והבית היהודי
אח יקר! אתה מוזמן לשיעורו המרתק של מו"ר הרב גלעד כליף

יום שלישי ב- 20:00 ברחוב שלום סיון 1 רמות ג' ירושלים (מעל ביה"כ מאורות משה)

אחים יקרים!

עם כניסתו של חודש אדר וימי הפורים הבעל"ט ארגון "מנחת אהבה לב אחד", מחלק מעות מצוננות לאביונים למשפחות נזקקות שפרנסתם דחוקה, בהעברת זכר למחציות השקל לארגון, "מנחת אהבה לב אחד", תזכו לקחת חלק וזכות בחיזוק מפעל התורה והחסד העצום ובפעילות ברוכה של קירוב לבבות, החזקת תורה, ישיבה, מדרשות, כולל אברכים, מרכזי הערב, הפצת מידע בנושא יהדות, גמילות חסדים ועוד..

להעברה בביט - הקישו וקימו את מצוות החג בהידור רב!
052-527-2245
או באמצעות חשבון הבנק- בנק מזרחי סניף 401 חשבון 3399
הארגון מוכר בסעיף 46 לצרכי מס.

תזכרו כפי עליון!
פורים שמח

(: עֲצוּר אֶצְמַח...

אדם אחד, טיפוס קצת מיוחד, מגיע הביתה
תשוש וחיוור.

"מה קרה?? שאלת אותו אשתו,
אתה נראה נורא". "ודאי! הוא עונה לה,
"נסעתי עכשיו שעתיים ברכבת, ישבתי ליד
החלון, והשמש צתה אותי כל הדרך!"
"אוי ואבוי! למה לא ביקשת מאחד הנוסעים
להתחלף?" "לא יכולתי",
מרים האיש את ידיו כחוסר אונים,
"הייתי לבד בכל הקרון."

רבי אהרון ראטה, האדמו"ר מייסד חסידות
"שומרי אמונים, כותב בספרו: "כשיבואו לו
פחדים וניסיונות, אם יעמוד בחוזק הביטחון,
בוודאי יראה לו הקב"ה ניסים ונפלאות. ואני,
הכותב, בעצמי בחנתי את הדבר הרבה
פעמים - שהבהילו אותי כל מיני פחדים
ואיומים, ולא האמנתי לדבריהם כלל, ושמתי
בטחוני בהשם הטוב. וראיתי כמה פעמים
פלאות גדולות בעזרת השי"ת. כן יעזרנו השם
עד עולם, על דבר כבוד שמו."

במהלך החיים, מגיעים מצבים שעלולים
לגרוע פחד.

מה ראוי ונכון במצבים כאלו?
להתחזק "לא לפחד כלל!"

למשל: לא להילחץ ולא להתרגש מתחזיות

שחורות של רופאים... הרופא צריך למלא את
חובתו המקצועית. הוא רוצה להגן על עצמו
מפני תביעת רשלנות אפשרית. על כן. ייתכן
שיצייר תמונה עגומה ביותר, וישלח לבדיקות
קשות, ליתר ביטחון... כדי שאף אחד לא יוכל
להאשים אותו בזלזול שגרם לנזק.

לא כדאי להאמין לכל מיני תחזיות מדכאות
בשטחי החיים השונים.

ההנהגה הנכונה היא להתחזק בביטחון בה',
ולדעת שהכול ממנו יתברך, וכל מה שיהיה -
יהיה לטובה. בעל "שומר אמונים" מעיד על
עצמו: "וראיתי כמה פעמים פלאות גדולות
בעזרת השם יתברך", וכן יארע לכל אדם אשר
יבטח באמת בבורא.

הפחד נובע ממיעוט אמונה. הגמרא אומרת:
"אמר ר' חנינא, אין אדם נוקף אצבעו מלמטה,
אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה, שנאמר
"מה' מצעדי גבר כוננו."

"נוקף" - מקבל מכה קלה. כגון, אם אצבע הרגל
נתקלה בשולחן, כשהלך האדם יחף. אפילו
מכה קלה כזו אין האדם 'חוטף', אלא אם כן
הכריזו מלמעלה שיקבל מכה כזו, משום שכך
טוב עבורו, ודווקא בשנייה הספציפית שבה
התחרש הדבר.

שלמה המלך אומר במשלי "רבות מחשבות
בלב איש ועצת ה' היא תקום". האדם פוחד,
מפני שעל פי ראות עיניו אין מוצא, ואין דרך
מילוט או פיתרון סביר, אבל לבורא יתברך יש
דרכים רבות לעזור לאדם. הקב"ה יכול

להושיע את האדם במפתיע, בדרכים שהאדם
לא היה יכול לצפות או להעלות בדעתו.

בספר "אור לציון" מסופר על הרה"ג ר'
אברהם פטאל זצ"ל, שחלה בילדותו במחלה
קשה, ולא היה סיכוי סביר שיוכל להמשיך
לחיות. באותו זמן חלה ילד בן עשירים, שדר
בשכנותו, באותה מחלה. האב העשיר הזמין
רופא מומחה מחו"ל, וכיוון שהגיע הרופא
לביתו של העשיר, ביקשו ממנו שיבדוק גם
את ר' אברהם זצ"ל. לאחר הבדיקה קבע
הרופא, שלבן העשיר יש סיכוי טוב להתרפא,
מכיוון שהוא דר בבית מרווח שאווירו צלול.
לעומת זאת, ר' אברהם זצ"ל היה גר בבית
אפל, שהאוויר בו לא יפה לבריאות, ומשום
כך - אמר הרופא - לכאורה, לא יחלים ר'
אברהם ממחלתו הקשה.

אך הקב"ה עשה בדיוק ההפך - רבי אברהם
הבריא, והילד השני נפטר, לא עלינו.

להראותנו במוחש - מי "בעל הבית"

סיפר פעם רבי משה סולבייצ'יק זצ"ל על
מאורע, שהתרחש עמו בעת שהגיע לציריך,
ונאלץ לעשות השתדלות לפרנסתו. וכך אמר
רבי משה: "לפני שקניתי סחורה להתעסק בה,
חשבתי מראש למי יש סיכוי למכור. העליתי
בדעתי את שמותיהם של שלושה ממכריי,
ואמרת לעצמי שאין שום סיכוי בעולם
שיקנו ממני. לעומת זאת, ראובן שמעון ולוי -
אף עם ממכריי, סוחרים מנוסים הם, וסברתי
שבוודאי יקנו ממני.

על מה להקפיד בהריון

ולמידה וכשלים במערכת החיסונית.

ויטמין E טבעי

בעיקרון כל תוספות הויטמינים לנשים
בהריון כוללות ויטמין E אך כמעט כולן
כוללות אותו בצורה הסינטטית שלו. לכן
כדאי ללכת לחנות טבע ולקנות ויטמין E
טבעי ולהוסיף אותו לויטמינים שאת נוטלת.
חשוב לקחת ויטמין זה בצורתו הטבעית כי כך
הוא עובר בצורה הטובה ביותר דרך השליה
לעובר. ויטמין טבעי יותר אקטיבי מבחינה
בילולגית מאשר זה הסינטטי.

תינוקות שנולדו לפני הזמן סובלים מחוסר
של ויטמין E והם בד"כ מחוברים למכונות
הנשמה שיוצרות גם הרבה רדיקלים חופשיים
בגופם שמנוטרלים על ידי ויטמין E.

אור שמש כמקור לויטמין D

נשים בהריון אשר אינן נחשפות מספיק לאור
השמש יוצרות בגופן מחסור של ויטמין D
אשר יכול אף הוא לגרום לנזק מוחי אצל
העובר ולסכרת. ישנן טיפות שניתן
לקחת כדי להשלים חסר זה.

בוטנים, שעועית, קטניות, ברוקולי,
אספרגוס, אפונה, עדשים, שעורה, סובין,
אורז חום, גבינה, עוף, תמרים, כבד, חלב,
ירקות שורש, דג סלמון, טונה, נבט חיטה
ומוצרים מחיטה מלאה.

אומגה 3

מרכיב תזונתי חשוב עבור התפתחות תקינה
של המוח הוא אומגה 3. ניתן לקבל אותו
באמצעות אכילת דגים ובעיקר דגי סלמון.

כמויות קטנות יותר של אומגה 3 נמצאות
בשמן פשתן ובאגוזי מלך. יש לערבב את שמן
הפשתן ביוגורט או בגבינת קוטג' וכך הופכים
את האומגה 3 לזמין יותר לגוף.

לאחרונה התגלה כי שומני אומגה 3 חיוניים
להתפתחות תקינה של המוח אצל עוברים
וגם בשנתיים הראשונות לחיי הילד. אם
נוצרים חוסרים אצל התינוק ואמו, מערכת
העצבים של הילד והמערכת החיסונית שלו
לא יתפתחו כראוי והדבר יכול לגרום לנשים
של סבל ובעיות נפשיות, בעיות התנהגות

הדברים שאישה אוכלת או אינה אוכלת
בתקופת ההריון ובתקופת ההנקה חשובים
מאוד להתפתחות הילד ומשפיעים על
התפתחות המוח, על הזיכרון, בעיות נפשיות
ובריאותו הכללית. בעיות שונות שמהם
סובלים ילדים כמו בעיות של קשב וריכוז,
אוטיזם ועוד מחלות יכולות להיות תוצאה
של הדברים שאותם האם אכלה או לא אכלה
או החיסונים שעשתה בתקופת ההריון
וההנקה.

חומצה פולית

קיים מחקר המראה שנשים בהריון אשר
קיבלו 800 מק"ג של חומצה פולית כחלק
מתוסף תזונה חוו ירידה של 100% בפגיעות
מוחיות בעובר לעומת ירידה של 40% עד
80% אצל נשים שצרכו 400 מק"ג. למרות זאת
הכמות המומלצת לנשים בהריון היא הכמות
של 400 מק"ג. למרות שויטמינים לנשים
בהריון כוללים חומצה פולית, על האישה
לצרוך לפחות חלק מהחומצה הפולית
ממקורות טבעיים כמו ביצים, שמרים,
פטריות, תפוזים, פירות הדר, עלים ירוקים,

< פינת הלכה - הראשלי"צ הגאון הרב יצחק יוסף שליט"א >

כח. אם טעה והניח תפילין קודם שהתעטף בציצית, אין צריך להסיר התפילין, אלא באופן כזה יתעטף בציצית אחר התפילין. [ובפרט אנו שלבשים טלית קטן].

ואם עבר ופגע תחלה בתפילין קודם שהתעטף בציצית, ועדיין לא הניח, יש לו להניח תחלה, ואחר כך יתעטף בציצית. ואף על פי שדעת רבותינו המקובלים שאף בכיוצא בזה יתעטף בציצית תחלה ואחר כך יניח תפילין, מכל מקום העיקר לדינא כדעת מרן ה"שולחן ערוך", שיניח תפילין תחלה ואחר כך יתעטף בציצית. ויש מי שכתב שבאופן שעבר ונטל התפילין בידיו, יניח בצד, ויתן דעתו לענין אחר, ואחר כך יתעטף בציצית ויניח תפילין. ולדינא לא נראה דמהני לעשות כן.

כט. אם עבר ופגע בתפילין קודם שהתעטף בציצית, והוא נמצא בבית מדרש ומתבייש להניח תפילין קודם שמתעטף בציצית, וכגון שהוא אדם נכבד או רב קהלה, ויש כאן כבוד הבריות, באופן כזה יוכל לסמוך על הסברא המבוארת בסעיף הנ"ל, שיסיח דעתו מהתפילין, ויקרא פרשת הקרבנות, ואחר איזה זמן יתעטף בציצית ויניח התפילין.

ל. אם אין לו טלית כשרה להתעטף בה, וחושש שיעבור זמן תפלה, או שלא ימצא מנין אחר להתפלל בו, או שיפסיד תפלה בנץ אם ימתין לטלית, בכל אלה אין צריך להמתין לטלית, אלא מניח התפילין, דלא שייך "מעלין בקודש ואין מורידין" אלא דווקא כשהטלית והתפילין לפניו. ומכל מקום אם יודע בוודאות שתוך שעה מועטת תהיה לו ציצית, ימתין מעט לציצית כדי ללבושה לפני התפילין.

ואם הניח תפילין ואחר כך הביאו לו טלית להתעטף בה, יש אומרים שאין צריך להסיר התפילין בעת שמתעטף בטלית. ויש אומרים שאם היה מעוטר בתפילין והביאו לו אחר כך טלית, יסיר התפילין ויתעטף בטלית, ויחזור להניח התפילין בלי ברכה. ומעיקר ההלכה אין צריך להסיר התפילין.

< הבית היהודי - הרב שמחה כהן שליט"א >

האם משום שאתה, קורא יקר, עושה, לא עבור אחרים אלא למען משפחתך שלך, לאישה ולילדים שהקב"ה נתן לך, נפגמת המצוה הגדולה? האם פרנסת המשפחה שאתה אחראי לה יום יום, אינה דאגה כבדה הרובצת על כתפייך? האם הסיוע היום-יומי בבית, הוא פחות מהמצות שעושות הדמויות שהוזכרו בפתיחת המאמר?

האם את, קוראת יקרה, אינך אישה מופלאה? שהרי כבר שנים רבות, ללא הפוגה, את מטפלת בילדיך, במסירות רבה. מדי-יום את מכינה ארוחות לבעלך ומסדרת את הדירה עבור המשפחה. האם משום שהטיפול הוא בילדים שהקב"ה העניק לך את האפשרות ללדת אותם אישית, ולא אספת אותם מן הרחוב, נפחת ערכן של פעולותיך הרבות למענם?! את ההתייחסות הזאת לנושא מלמדת אותנו הגמרא, (כתובות נ.) באומרה: "עושה צדקה בכל עת (תהילים קו) זה הזן בניו ובנותיו כשהם קטנים". אנו למדים שכל ילד הוא בנו של בורא העולם, וילד הנולד למשפחה הוא למעשה פיקדון שיתן בידי ההורים בכדי לזכותם על ידי שידאגו לגידולו התקין ברוחניות ובגשמיות, אלא שבחסדו הגדול רצה להקל עלינו את הטיפול בו לכן הוא העביר את הרך הנולד דרך גופם של ההורים, כדי שיחושו קשר אליו, וירגישו שהוא חלק מגופם.

להיבט זה מתייחס רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל, המנהל הרוחני של ישיבת מיר, וכך הוא כותב: "הנחתנו שמעשה שהאדם עושה לטובת עצמו, אינו מעשה חסד, היא טעות. לדוגמא: מצות צדקה, ודאי שהיא מעשה חסד, ואמרו חז"ל (פסחים ח.): ש'האומר סלע זו לצדקה בשביל שיחיה בני, הרי זה צדיק גמור', ומעשהו הוא מעשה חסד אף על פי שהוא עשאו לתועלת עצמו, כי הכוונה אינה מגרעת את המעשה. אמנם ידונו עמו בשמים על ענין 'לשמה', אבל בעניין חסד אין כאן שום חיסרון. וכן מניין לנו שאסור לעשות חסד לתועלת עצמו. ואם כן, באמת, הוא טעות מה שאנו חושבים שחנווני העסוק כל היום במקח-וממכר ומרויח בכך את פרנסתו, אין זה חסד. מכיון שהפעולה בפני עצמה בוודאי שהיא מעשה חסד- אדם הולך ערום, יחף, רעב, וזה בא, מאכילו, משקהו ומלבישו- הלא אין לך חסד גדול מזה, ומה איכפת לנו אם הוא מרויח מזה גם כן. היכן מצינו שאסור לקחת ממעשה חסד לטובת עצמו? כשאדם יביט במבט כזה על העולם, יראה שכל כולה, כל מעשיה ופעולותיה, כל עסקיה אך עסקי חסד הם" (דעת חכמה ומוסר ח"א, סי' נו).

"ראת כבוד לרב"

< פינת הילדים - הרב אברהם אוהיון שליט"א >

אך התקרב אל קבוצת הבניונים - הרפו הללו מן התלמידים. הרב החל לשוחח אתם בנעימות ובשקט, ונתן רגע נרגעה האווירה וכלם התפזרו לביתם.

ופעם אחרת התארגנה קבוצה גדולה של בני נער שבאו מרעננה, ממגדיאל, מרמתים ומכפר סבא, במטרה לערוך פוגרום בישיבה, לזרוע פחד ובהלה על מנת לסלק לאלתר את החרדים, וסכנה גדולה רחפה על הישיבה.

והנה אחד התושבים החלוניים, שהיה בעל משאית, גברתו ואליהם, כשראה את המהומה והבין מה עלולים אותם נערים לחולל - הגיע מיד לתוך היכל הישיבה, ולפליאת כלם עמד ליד ארון הקדש, הרים בידיו ספסל עץ גדול והקריז: "אני אשמר על לומדי התורה! אף אחד לא יעז לפגוע בישיבה של הרב!" הוא התקרב אל הפורעים ואיים עליהם, עד שנסו כלם בבהלה, ומלבד נזק כספי - לא נזק אף אחד מן התלמידים

חלול השבת. הם כמוכן לא שתקו, והחלו להכות מכות נאמנות את אותו בחור יחד עם עוד כמה מתלמידי הישיבה. מיד מהרו לבית רבנו וספרו לו מה ארע. הרב לבש מיד את מעילו והתכוון לצאת אל המקום, אך הרבנית חששה מאד שמה יפגע גם הרב מן המכות, והלא גופו הצנום לא יוכל לעמד מולם, אך הרב הרגיע אותה ויצא בשלוה מן הבית.

מספר שנים התגורר רבנו אהרן יהודה ליב שטיינמן בכפר סבא ועמד בראשות הישיבה בעיר, כאשר סביב ביתו מימין ומשמאל דרו אנשים חלוניים ואנטי דתיים.

סבל רב סבלה הישיבה באותן השנים מכיון התושבים החלוניים, שלא ראו בעין יפה את המצאותה של ישיבה 'שחורה' בעירם, וכל חרדי שהתגורר בקרבתם היה סופג קיתונות של בוז והצקות לא מעטות, אולם בכל פעם כאשר רבנו היה נוכח במקום - לא העזו להתריס בפמבי, וכלפי הרב היתה בהם יראת כבוד. מדי שבת בבקר, בזמן שכלם שבו מתפלת שחרית בבית הכנסת, יצאו הללו מביתם והיו מעשנים למול עיניהם של תלמידי הישיבה, בכונה להרגיז ולהתנגות בהם, אולם בכל פעם כאשר ראו את רבנו עובר שם - מיד נכנסו אל תוך ביתם בבושה.

באחת השבתות חלף שם בחור חרדי שלא למד בישיבה, והחל לצעק עליהם על עוון

אפילו רוזנים ודוכסים, חקלאים ועגלונים, אקדמאים ועמי הארצות, זקנים ובני תשחורת. כל אחד מהם היו משוכנע שהוא ורק הוא יצליח למשות את העושר האגדי מן המצולה, ולחיות את שארית ימיו ללא דאגות. הכשלונות, כאמור, רדפו את כולם. המלך ישב על כסא מלכותו לא רחוק משם, ובעיניו מבט נוגה משהו, מאוכזב קלות, על כי אף אחד מנתיניו אינו זוכה באוצר הנכסף.

"הו, הו, הרב אבריימי זה סיפור מעניין, אני משוכנע שהייתי עומד בהצלחה במשימה הזו, הם פשוט לא חרשו טוב את מצולת המעיין, המים יוצרים בבואה מטעה קצת, השמאל לפעמים בימין, הימין בשמאל, נו, נו, מעניין איך זה נגמר", התרגש יוחאי.

הרב אבריימי חיך והמשיך. "רק אחרי שכמעט כל אזרחי הממלכה התייאשו, הגיע למקום יהודי פשוט ושאל את המלך:

"כבוד המלך, האם אתה מרשה לזכות בארגז האוצרות שלך, גם מבלי להתרטב?" המלך הינהו בראשו ושאל:

"האם לדעתך זה אפשרי?" השיב היהודי:

"בוודאי, בוודאי."

היהודי הנבון ניצב על שפת בריכת המעיין, זקף ראשו כלפי מעלה, ניתר ניתור זריז, טיפס מענף לענף והוריד מצמרת עץ האזדרכת את ארגז האוצרות. אתה מבין, יוחאי, ארגז החלומות בכלל לא היה במצולה, הוא רק השתקף בה. לאמיתו של דבר הוא הונח על ענף בצמרת. כל מה שהיה צריך לעשות זה רק לזקוף את הראש, להביט למעלה, למעלה, למעלה, שם למעלה נמצא האוצר.

שאלת ידידי ואני עונה לך. הפרנסה, העשירות והאושר אינם מצויים בעמל הכפיים, בזיעה, במרדף אחרי האוצר שבמצולות. לא ולא, אם היית מביט למעלה, אל אבא שבשמים, מתפלל אליו, מבקש ממנו, היית זוכה לקבל את פרנסתך בכבוד ללא דאגת-מחר. היית הופך לעשיר השמח בחלקו. תלוי לאן מסתכלים, רבי יוחאי, למצולות או לשמים, זה כל ההבדל."

יוחאי הניח את ראשו על שתי כפות ידיו ומרפקיו על השולחן, ולחש לעבר ידידו החכם - "רב אבריימי, רב אבריימי, למה רק אחרי יותר משלושים שנה הגעת לכאן כדי ללמדני מוסר? זה לא מאוחר?"

"לא", השיב הרב אבריימי שולמזון "אף פעם לא מאוחר להביט למעלה. אם תביט היטב, תגלה כמה שאבא מתגעגע אליך... תיווכח כמה הוא מעוניין שיהיה לך טוב. הוא רוצה לתת לך מאוצרותיו."

"מי זה היהודי המבוגר הזה שמתנדנד עם הסטנדרד?" שאלו התלמידים זה לזה בישיבת "עץ החיים" במשמר ליל שישי.

"נדמה לי שזה מוכר הדגים משוק מחנה יהודה", השיב אחד מהם, "נודף ממנו ריח של דגים."

"אבל נודפת ממנו גם אהבת התורה", סיכם הנ"ל.

33 שנים חלפו ביעף, יוחאי אוסמוביץ התחתן, נולדו לו שלושה בנים ושלוש בנות, ודוחק הפרנסה נשאר אותו דוחק. במה הוא עבד? נחזיר לכם בשאלה - במה הוא לא עבד?

הוא היה אופה ואחר כך מלצר, ואחר כך נהג הסעות, ואחר כך פועל בניין, ואחר כך מנקה משרדים, ואח"כ ואח"כ...

והדוחק ההוא, הקדמון, המטרוד עוד מימי הדאגה של הישיבה הגדולה - נשאר אותו דוחק. הוא עמל ועמל, סוגד לכפות ידיו, והן בקושי מייצרות לו לחם צר ומים לחץ.

בוקר אחד, לא מכבר, בעודו ניצב בחנות הדגים של ר' שלומקי צוברי בשוק מחנה יהודה, ניצב מולו פרצוף מוכר, שביקש 5 קרפיונים.

"אבריימי? שאל יוחאי.

"יוחאי?" השיב הרב אבריימי, ר"מ בישיבה חשובה באשדוד. "שלושים שנה עברו, לא ייאמן."

אחרי חיבוק קצר וניקוי הדגים, ביקש יוחאי לשוחח עם אבריימי. שלומקי אישר ליוחאי להתישב בנבכי החנות עם ידידו הוותיק, ולקצר מרחקים.

"אבריימי אני זוכר היטב כמה ניסית לשדל אותי להימנע ממצאת לעבוד בזמן הישיבה... כל כך צדקת... רק תסביר לי אבריימי, למה אין לי ברכה בעמלי? למה כל הזמן אני דחוק ודואג?"

הרב אברהם שולמזון הביט בעיניו החודרות בידידו מנוער, ואמר: "יוחאי ידידי הטוב, הקשב לסיפור יקר. היה מלך אחד חכם ועשיר, אשר הקים גן עצום וקסום בארמונו. ערוגות פרחים מרהיבי עין, עצי פרי מכל המינים והסוגים סוככים בצמרותיהם על נחלים ומעיינות, הסובבים את הגן מכל עבריו. העין לא שבעה מן היופי וההדר, מן השילוב ההרמוני של המים הצלולים, העצים הירוקים, ואדמומיות הפרחים.

יום אחד הכריז המלך כטוב ליבו בעושרו ואושרו, כי הוא מעוניין להעניק אוצר זהב ויהלומים לאזרח שייצליח למשות ממצולות אחד המעיינות בחצר ארמונו, את הארגז הגדוש.

ואכן, במצולות המעיין המרהיב, אשר צמרות ענק סוככו עליו, ניתן היה להבחין היטב בארגז מתכת גדול, אשר משולי המכסה שלו השתלשלו להן מחרוזות פנינים ויהלומים. המלך הודיע לאזרחיו כי מותר לצלול רק פעם אחת, ולנסות למשות את האוצר. רק צלילה אחת ותו לא.

האמת ניתנת להיאמר, שעומקה של בריכת המעיין לא עלה על שלושה וחצי מטרים, ואדם חזק ובריא גוף יכול היה בקלות למשות את הארגז ולהתעשר עושר רב. מה אומר ומה אספר לך ידידי אהובי ר' יוחאי, הם קפצו למים אחד אחרי השני, איש אחרי רעהו, האוצר היה ממש בהישג יד, סמוך ונראה, נוגע לא נוגע. אבל לא ייאמן כי יוספר, בעודם שוקעים במצולה וממשיכים אותה, עלו בידיהם רק אבנים וצמחי מים. הארגז פשוט נעלם מעיניהם."

"מי לא ניסה לקטוף את אשליית העושר? כולם,

החיים, צריך לומר בזהירות, לא כל כך היטיבו ולא כל כך חיכו ליוחאי אוסמוביץ, שנולד בשכונה ירושלמית קטנה ומתוקה להורים נפלאים שנתנו לו הכל, וחשבו שיצא ממנו גדול בתורה. נו, נו, גדול במימדים יצא ממנו, בלי עין רעה, הבנאדם מטר ותשעים גובה ואת הרוחב עדיין לא מדדו לו.

יוחאי שלנו, בן אמצעי בין חמש בנות, נשלח לחיידר הכי טוב של השכונה, אחר כך לישיבה קטנה בעלת שם טוב, ומשם, קצת בצליעה, הוא נחת על ישיבה גדולה שכבר לא הלמה את מידותיו הרוחניות. בשלב מסוים, אחרי שנתיים, לבחור אוסמוביץ, איך אומרים? "נגמרה הבטריה".

תשאלו למה? אם שאלתם אז נסביר. ראו גם ראו, יוחאי הצעיר קצת 'הצטנן' באמונתו ונסדקה לו יראת השמים. זה החל כאשר חששות גדולות של פרנסה קנו שביתה בליבו. הוא מיעט להתפלל, מיעט להתרכז בסוגיות, וחיפש לעצמו פרנסה.

שלא נטעה, הנ"ל עדיין כידוע היה משוחרר מעול משפחה, אבל הדאגה, הדאגה הטרדנית הזו, המוכרת לרבים מאיתנו, הלמה בו כפטיש החזק ובקול רעש גדול.

"אני לא מסוגל לשבת וללמוד, ממה אתפרנס? הסטנדר לא מייצר דולרים, וממילגה של אברך כולל אפשר להביא לחם הביתה? נו, באמת..."

ההרהורים הללו כירסמו אותו אט אט, עד שקלט אותו ר' נחמיה גורבצקי האופה, ורמז לו שהוא בהחלט "מעוניין בבחור בריא כמוהו, שיש לו מוטיבציה לעבוד קשה ולהתפרנס בכבוד".

"אוי ואבוי", נזף בו ידידו אבריימי שולמזון. "אתה רק בן 17, יש לך את כל החיים זמן לעבוד כחמור למשא וכשור לעול, לאן אתה רץ? להשתזף בין תנורי המאפיה וללוש בצק עם ציפורני הידיים?"

אבריימי לא נשבר כאן, הוא היה ידיד קרוב של יוחאי עוד בגן הילדים וניסה לשדלו פעמים רבות לרדת מן הרעיון הנלוז הזה, אך לשווא. יוחאי גלש לו באיטיות אך בבטחון לעבר המאפיה, ובפיו התרוץ המרגיז והנדוש: "אני חייב לעסוק בפרנסת, בעשר אצבעות, בזיעה, בעמל, אם אין אני לי מי לי, ואני מבטיח שאחרי עמל יומי אלמד גם תורה, טובה תורה עם דרך ארץ."

החברים מחו, ההורים בכו, הרבנים נבהלו, אבל יוחאי כבר היה עסוק עד למעלה מראשו בתחיבת מגשי בצק לתנור ובלישת עיסות והפרשת חלה.

קשה לפרגן לו שלמד תורה, באמת קשה, כי מי שנכנס רובו ככולו לטראנס של מלאכת-כפיים, הזמן והכוח חומקים בין אצבעותיו, ו'תורה מה תהא עליה'.

ברשותכם אנחנו קופצים לסוף, כי לסיפורים קצרים אין הרבה מילים לפזר על פיסת נייר כה קטנה.
